

HILDE VEEREN

TUSSEN DE REGELS

Twaalf boekwinkels, een zoektocht
naar haar vader, en een
levensveranderende reis

BOOKSHO

XANDER

ROMAN

Hilde Veeren

Tussen de regels

1

Amsterdam

Camilla viste haar mobiel uit de zijkant van haar dure sportlegging en klikte op haar favoriete nummer. Zonder verder na te denken sprintte ze de laatste zevenhonderd meter naar de hoek van de Lindengracht.

Een blik op haar horloge vertelde dat ze eindelijk weer eens een record had gerend. Meteen daarna verscheen er confetti en een medaille in de hardloopapp op haar telefoon.

Voor het eerst in weken voelde ze zich weer top. Haar derde thriller kreeg goede recensies, Victor stond op het punt zijn start-up voor een gigabedrag te verkopen en ze zouden over een paar uur naar Ibiza vliegen om wat opties te checken voor een vakantiehuis – beter dan dit kon het toch bijna niet worden?

‘Hetzelfde?’ vroeg het meisje toen ze aan kwam lopen. Camilla wierp een blik op de oude stationsklok, die aan de muur hing. Ze had al weken clean gegeten, maar voor één keer kon ze het zichzelf wel toestaan... Was het te vroeg voor een pistachecroissant?

‘Doe maar een chai latte met kokosmelk,’ zei ze, en toen, met nog een verlekkerde blik op de vitrine, ‘en, eh... Vooruit, ook maar twee van die om mee te nemen.’ Ze wees op de knapperige croissants, die

zo te zien nog geen twee minuten geleden uit de oven waren gehaald. ‘Doe er maar een op een bordje en de andere om mee te nemen.’

‘Goed idee,’ lachte het meisje, die een grote houten spatel van de spijker aan de muur haalde en er behendig twee croissants mee oppakte.

Camilla keek het zaakje nog eens rond. Er had jaren een bakker gezeten en ze was er kapot van geweest toen de oude man met pensioen ging en zijn zaak moest sluiten. Totdat zijn kleindochter de zaak onverwachts had overgenomen. Ze had de gebruikelijke broden verwisseld voor geurige kardemommuffins en croissants in alle vormen en smaken en een deel van de bakkerij verbouwd tot een koffiezaakje. De oude muren hadden plaatsgemaakt voor botergele tegels en de houten stoelen en tafels leken zo uit een Frans cafeetje te komen.

De geur van croissantdeeg had Camilla als kind al onweerstaanbaar gevonden, maar de laatste tijd was er in haar leven geen ruimte voor geweest.

Ze rekende af en ging buiten op het bankje voor het grote raam zitten. Dit was haar vaste ritueel op zaterdagochtend – al had ze een paar weken geleden nooit zomaar een croissant besteld. De laatste tijd bestonden haar ochtenden uit hardlopen, langs de Lindengracht voor een koffie met een groene smoothie en op de terugweg naar huis langs de kiosk voor de weekendkrant. Camilla had tenslotte een doel te bereiken.

Vandaag haalde ze de krant met een extra reden: ze stond erin met een groot interview, en bijbehorende fotoshoot.

Aan de overkant liep een man met een golden retriever. Camilla glimlachte vriendelijk naar het dier en zijn baasje.

Als kind had ze nooit een hond gemogen en nu... tja, ze snapte ook wel dat een hond in een appartement in Amsterdam niet handig was. Het zou voorlopig nog een droom blijven.

De eigenaar van de hond stopte even, liet zijn ogen over haar lichaam glijden en gaf haar een knipoog.

Camilla concentreerde zich snel op het scherm van haar telefoon. Ze was gewend dat mannen naar haar keken en normaal genoot ze ook met volle teugen van de aandacht, maar de laatste weken had ze zich niet haar zelfverzekerde zelf gevoeld. Niet alleen was ze opgeblazen door de hormonen, maar ook haar blonde coupe hing er slap en futloos bij, en hoe gezond ze ook at, niets mocht baten.

Haar telefoon pingde: een bericht van haar beste vriendin, Sally. *Geweldig artikel! Pittige antwoorden hoor!* Er zat een foto bij, maar die wilde Camilla nog niet zien. Ze zag zichzelf liever in het fysieke exemplaar.

Ongeduldig stopte ze het kontje van de croissant in haar mond en slurpte de laatste slok chai op. Het duurde vast niet lang meer voor de eerste locals uit de straat en daarna de toeristen voor de winkel stonden. Voor die tijd moest ze maken dat ze wegkwam.

‘Heb je er vijf voor me?’ Camilla wees op de krant.

‘Vijf?’ Verbijsterd keek de man haar aan. ‘Je wilt zeker de puzzelprijs winnen!’ Toen hij hartelijk om zijn eigen grap lachte, zag Camilla in de gauwigheid dat hij op wat gouden tanden na bijna geen gebit meer overhad.

‘Meer kans!’ *Om ook gouden tanden mee te kunnen kopen*, wilde ze zeggen, maar slikte de grap in.

De kranten leken gaten in haar handen te branden, maar ze opende ze nog niet. Eerst naar huis. Misschien zelfs eerst douchen...

Zo snel ze kon wandelde ze de straat door, de Prinsengracht op, viste de sleutel uit haar hardloopjack en sprintte de marmeren gang door.

‘Joehoe!’ riep ze, terwijl ze haar hardloopschoenen uitschopte.

‘Ben je daar eindelijk!’ klonk Victors vertrouwde, maar ietwat ongeduldige stem van boven. ‘We moeten zo naar het vliegveld.’

‘Over anderhalf uur komt de taxi toch pas?’ schreeuwde ze terug na een korte blik op haar horloge.

Het bleef even stil.

‘Ja, klopt. Red je dat?’ De zenuwen waren hoorbaar in Victors stem. Zelfs met priority tickets en een speciale irisscan waarmee je elke rij kon skippen zat hij erover in om te laat op het vliegveld aan te komen.

‘Makkelijk!’ Hij kende haar toch? Camilla had gisteren haar handbagage al ingepakt. ‘Ik hoef alleen nog maar te douchen.’

Om de daad bij het woord te voegen wurmde ze zich uit haar hardloopensemble en klikte haar sportbeha los, stopte alles in de wasmachine en rende de trap op. Supersnel, zodat de buren haar niet konden zien door het raam.

‘Ik wil om kwart voor elf buiten staan met de koffers,’ riep Victor weer.

Zonder antwoord te geven draaide ze de kraan open. Waarom zouden ze in godsnaam een kwartier voor de taxi was besteld al aan de straat gaan staan?!

Opnieuw lichtte het scherm van haar telefoon op. Een oproep van haar tante, Gertrude. Die zou ze later wel terugbellen.

Ze rook even aan haar nieuwe douchegel: rozen van Weleda. Een cadeautje van haar redacteur tijdens de boeklancering. De zachte rozengeur ontspande en ze liet het schuim langzaam over haar blote huid glijden.

Camilla droogde zich af en begon aan haar skincare routine; lotion, serum, olie, dagcrème, oogcrème en BB-cream. Een stappenplan dat ze zich een keer had laten aanmeten bij de Bijenkorf en nu elke dag trouw volgde. Weliswaar in versnelde vorm, want ze had geen tijd om aroma's op te snuiven en haar gezicht elke dag uitgebreid te masseren – Victor zou nog een hartverzakking krijgen van de stress.

In no time zat ze aangekleed en met haar bagage naast zich aan de keukentafel. Haar dubbele espresso stond klaar, en de krant lag voor haar opengeslagen.

‘Kijk!’ Trots wees ze op het artikel. De journalist had haar verhaal mooi opgeschreven. Oké, daar had ze het artikel wel bijna helemaal voor moeten herschrijven, maar nu stond het er precies zoals ze het had willen zeggen. Dat ze uitging van de kracht van vrouwen, met een vrouwelijk rechteam en niet het geijkte verhaal met een moeilijke rechercheur en een vrouwelijk slachtoffer. Doodmoe werd ze van die clichéverhalen.

Tevreden wierp Camilla een blik op de professionele foto. Op aanraden van de pr-dame van haar uitgeverij had ze een witte blouse aangetrokken met een zwarte broek.

‘Daar oogt iedereen frisser door!’ had ze geroepen. ‘En een zwarte broek trekt weinig aandacht, waardoor je op een foto echt naar iemands gezicht kijkt.’

Ze had gelijk gehad. Camilla stond er zelfverzekerd, vriendelijk en inderdaad fris op. Ondanks de vele wijntjes die ze de dag ervoor had gedronken tijdens haar boeklancering.

Camilla vouwde voorzichtig de krant dicht en sloot een moment haar ogen. Dit was altijd haar droom geweest. En daar mocht ze best even bij stilstaan, vond ze, want er gebeurde zoveel in haar leven, dat ze de neiging had om maar door te denderen zonder te kijken naar wat er onderweg allemaal gebeurde.

Nu kon ze even het leven vieren. Eindelijk.